

1947

М. С.:

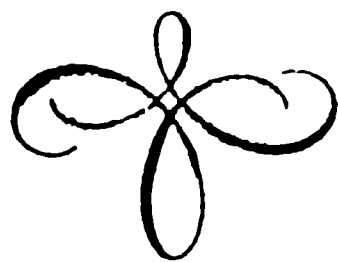
БЛ. МАРИЙКА ГОРЕТТИ

М. С.

БЛ.

МАРІЙКА ГОРЕТТИ

МУЧЕНИЦЯ ЗА ЧИСТОТУ

П Р Я Ш І В 1 9 4 7

Ч: 2746/1947

Позволяю печатати.

Пряшів, 24. VI. 1947.

✠ ПАВЕЛ ЧСВВ
єпископ

Книги Благовістника № 11

Бл. Марійка Ґоретті

Автор: М. С.

Ціна: 7 Кчс

Печатано в друкарні Наклад. дружства в Пряшові

ВСТУПНЕ СЛОВО.

Святі відображають у житті св. Церкви велику роллю. Також велике їхнє значіння для світу. Світ і Церква не може обійтися без Святих. Для Церкви Святі були і є її окрасою й гордощами. Вони бо її найкращі діти, найгарніші душі, що їх Вона виплекала. А для світу Святі були й є втіленим зразком кращого, вищого, совершеннішого й святішого життя. Святі є для світу живою проповіддю Божого й надприродного життя. І хоч світ не все як слід розуміє й оцінює чесноти, діла й героїство Святих, то хоч-не-хоч мусить перед ними склонити свою голову.

Кожне століття має своїх святих. Не лиш перші віки християнства видали святих, мучеників, ісповідників, дівиць і т. д. Кожне століття видає зі себе людей великої святости, що підносяться понад звичайний уровень пересічного християнина й понад марноту світу. Не завжди світ дові-

дується про своїх святих людей, бо про їхні діла не говорять ні газети, ні книжки, ні радіо. Святі й праведні душі живуть не раз і діють укрито, непомітно, безшумно, без розголосу, без реклами й пропаганди.

Але буває, що Боже Провидіння нарочно виводить з укриття чи забуття своїх Святих й показує їх світові. Через уста своєї непомильної Церкви проголошує цілому світові їхнє святе життя, їхні чесноти й геройські діла, і їх самих підносить на вівтарі, щоб своїм святим прикладом світити світові й проповідувати йому.

В цьому саме й лежить велике післаництво Святих, їх завдання, їхня місія. По волі Божій й святої Церкви вони мають заохочувати світ до кращого життя, а своїми чеснотами, геройським життям і смертю поривати до Бога людські душі. Ось і це має свята Церква на оці, коли проголошує світові нових Святих і Блаженних.

І ось цього року, 27. квітня Церква дала світові нову блаженну, 12-літню дівчину мученицю — Марію Горетті. За що ж проголосила її св. Церква Блаженною? Що вчинила вона такого, що її св. Церква причислила до рядів боговгодних

душ? Якими чеснотами вона заслужила собі таку рідку почесьть? Чого вчить вона світ? Чого вчить вона й нас своїм життям, своєю героїською смертю й своїми чеснотами?

Відповіддю на ці питання хай буде оця маленька книжочка, де коротенько описане життя, чесноти й мученича смерть бл. Марії Горетті.

БАТЬКИ БЛАЖЕНОЇ.

Багато великих мужів і святих людей завдячують своєю великістю і святістю в деякій мірі своїм батькам. Бо батьки дають своїм дітям не лиш їх фізичне життя, їхнє тіло, кров і інші прикмети свого роду, але також мають великий вплив на духове формування своїх дітей через виховання. Так із історії могли б ми навести багато прикладів на доказ того, який благодатний вплив можуть мати батьки на своїх нащадків. Нераз великі Святі мали святих і праведних родичів.

Бл. Марія Горетті мала те велике щастя, що її батьки були праведні й глибоко віруючі христіяни. Від них дістала вона добре христіянське виховання.

Батько її, Людвик Горетті, походив з бідної селянської родини. Народився він у Корінальдо, біля Анкони, в середущій Італії. (26. XII. 1859.). Хоч бідний у землю й гроші, був однак багатий у

християнські чесноти. Визначався невтомною працьовитістю, чесністю й простотою серця та великою добродушністю. По скінченні військової служби, 1885 р. оженився з Асунтою, з роду Карліні.

Асунта, пізніша мати нашої Блаженної, також не була багатша від свого мужа. Походила з Сенігалі (родж. 16. 8. 1866.) недалеко від місця уродження свого мужа. Вже в діточих літах стала сиротою й службою в чужих людей мусіла заробляти на життя. Життя, що його до свого подружжя провела в наймах по чужих господарях, не дало їй змоги ходити до школи, так що вона остала неписьменна. Була не менше, як її муж побожна, терпелива, щира й добросердечна.

Бог наділив молоде подружжя 6-ма діточками. Згодом показалося, що малий скравок землі не вистарчає на прожиток збільшеної родини. Тому батько родини, Людвик Горетті, мусів оглянутися за можливостями кращого заробітку й прожитку. Скрутне матеріяльне положення приневолює його до еміграції в інші сторони Італії.

1896 р. покидає він Корінальдо й з цілою родиною переселюється на полудневий захід у так

зв. Римську Кампанію. Там тоді колонізували багністі й маляричні простори Кампанії. Спочатку осідає він у Коле Джантуро біля Паліано, на добрах багатого сенатора Сельзі. Але по 3-ох роках переселюється з цілою родиною до Феррієре в поблизу сьогоднішнього купелевого міста Неттуно. Тут стає кольтоністом на маєтку князя Аттіліо Маццолєні. (1899).

Та не довго довелось Людвикові Горетті господарювати на новому місці. Заки вспів він тут розгосподаритися, як заскочила його невмолима смерть. Мабуть під впливом перетяження й маляричної околиці набрався він малярії й тифу. До цього долучилося ще запалення грудей й мозгу. Це все протягом 10 днів скосило його молодий і сильний організм. 6. травня 1900 вмирає він покріпленний св. Тайнами, лишаючи сиротами молоду дружину Асунту з 6-ма дрібними діточками. Ціла журба про удержання родини впала тепер на голову молодої вдови. Для неї розпочалася правдиво хрестна дорога життя.

МАЛА МАРІЙКА.

Наша Блаженна була другою з ряду дитиною Людвика Горетті. (бо перша дитина Гореттів померла по кількох місяцях життя). Прийшла вона на світ 16. жовтня 1890. р. у Корінальдо, а 17 жовтня була охрещена й дістала імя: Марія Тереса...

Дитинство Марійки перейшло її непомітно, серед недостатків життя. Вже в 6-ому році свого життя покидає вона з батьками родинні сторони й їде в чужі околиці. Про школу в таких життєвих обставинах не було й мови. На відлюдній колонії не було школи так, що Марійка не вміла гаразд читати ні писати.

Але зате дали її батьки, особливо ж її побожна мати, добре христіянське виховання. Вона в заранні літ заціпила в душу своєї донечки зародки її геройських чеснот. Вже від перших кроків на землі, Марійка навчилася молитов. Мати навчила її всіх молитов, що їх сама знала, навчила Марійку правд віри, катехизму, як лиш сама знала. Так виростала Марійка серед теплого й побожного родинного оточення. Щодня ціла родина відмовляла спільно молитви, а вечером та-

кож вервицю до Преч. Діви Марії. Пильно ходила Мати на Служби Божі, хоч не раз було далеко. Батьки часто приступали до св. Тайн, Сповіді й св. Причастя.

Так уже в заранні своїх літ привикає мала Марійка до побожного, чесного й працьовитого життя. Вона за прикладом батьків прикладається до молитви й праці. Мати не потребувала її нагадувати ні карати, ні каргати, бо Марійка була завжди послушною. В усьому слухала маму й помагала їй. У канонічному процесі зізнавала мати, що її Марійка не зробила жадної прикрости, хоч у тому віці діти мають звичайно свої забаганки, примхи й вигадки. Не була вередлива, а цілу її поведінку ціхувала якась повага, й понад її вік розсудливість і второпність.

Коли захворів батько Марійки вона мала вже 10-ий рік. Підчас хвороти молилася вона гаряче за виздоровлення батька, але Господь зарядив інакше. Вона знала, що зі смертю батька настануть для матері й цілої родини гіркі дні. І дійсно так сталося. Марійка, що досі була в усьому помічна матері, по смерті батька мусить подекуди заступати на господарстві і в кухні свою маму.

Не зважаючи на свій молоденький вік і слабкі сили, Марійка стає правою рукою матері, особливо ж у домашніх роботах. Вона була ще одинокою потіхою й розрадою матері по смерті батька. Тому й слушно називала її мама своїм ангелом потіхи.

АНГЕЛ РОДИНИ.

Марійка дійсно була справжнім ангелом у своїй родині. Бувало не раз, що її бідна мати упадала під журбами й клопатами і попадала у зневіру. Тоді Марійка приступала до неї як правдивий ангел потіхи й надії, потішала її:

»Не журіться, мамусю! Ми підростаємо. Добре, що Бог милосердний дає нам здоровля! Боже провидіння нам допоможе. Ми дамо собі раду!...«

Ці слова донечки падали на душу матері, як цілющий бальзам. До неї вертала охота до життя й праці. Вона набірала нових сил до боротьби з життям.

Марійка також була правдивим ангелом для своїх братчиків і сестричок. Вона, хоч сама ще дитина, була для них другою матір'ю. Підчас, коли мама мусіла по смерті батька працювати більше

на полі, то Марійка заступала їй в домашних роботах і в піклуванні молодших від себе братчиків і сестричок. Вона дбала про них, як правдива мати. Доглядала їх, була їхнім ангелом-сторожем. Нераз сама не доїдала, або собі відмовила, щоб вони не були голодні. Вчила їх молитов. Чувала над тим, щоб вони не робили мамі прикрощів і збитків. Якщо хто з них був непослушний, або показував злі норови, тоді вмiла вона одним словом напiмнути й вплинути на зміну їх поведінки. Найчастіше говорила вона їм:

»Як ми вже не маємо батька, то чому маємо непокоїти й дразнити нашу мамусю? Що зробили б ми нещасні, якщоб і мамусі нам не стало?...«

Тому діти любили Марійку. Вони до неї горнулися. В неї навіть шукають захисту, коли бояться матери за свої діточі збитки. Доброта, лагідність і терпеливість Марійки підбивала собі всіх, що лиш їй знали й з нею мали до діла. Навіть на чужих і посторонніх людей чесноти Марійки робили велике вражіння. Нераз говорили сусіди до Марійчиної матери:

»Ваша Марійка — це ангел, а не дитина... Ви маєте в своїй родині правдивого ангела...«

НЕВИННЕ СЕРЦЕ.

Марійка не лиш була ангелом любови, мира й потіхи для своєї родини. Вона була передовсім ангелом чистоти й невинности. Невинність душі й чистота серця й тіла була чи не найкращою окрасою Марійки.

Вона не лише була гарна з лиця, але й душа її була гарна, чиста невинна. Гарні риси її лиця, гармонійні лінії її тіла були лише зовнішньою відбиткою і відблеском великої душевної краси й внутрішньої гармонії. Впарі зо свіжістю, красою й чаром її зовнішньої постави йшла краса серця, невинність душі й чар чистоти.

Одного дня (як розповідала потім мати на процесі) вчула вона коло криниці, беручи воду, непристойні слова. Марійка побігла сейчас до матері і з жалем скаржилася її:

»Пощо, мамусю, люди вживають таких поганих слів? ...« і додала:

»А я дала б радше себе вбити, як мала б вимовити щось подібного ...«

Страх перед гріхом був виявом її ангельської, невинної душі. Звідки ж черпала вона цей страх

і ненависть до гріху? Що дало їй силу зберігти й яснити невинністю душі й тіла?

Всі Святі, зокрема ж чисті душі, черпають свої сили до боротьби з гріхом із Пресв. Евхаристії й молитви. Про молитву Марійки ми вже згадували. Вона совістно відмовляла молитви ранком і в вечорі. Молилася й задня, ходила з мамою на Службу Божу. Особливо ж любила вона евхаристійного Ісуса.

Як підросла, то часто не давала спокою своїй мамі питаннями:

»Мамусю, коли піду я до першого св. Причастя?« а мама відповідала їй:

»Ти мая доню, не знаєш ще як слід катехизму, не вмієш ще читати: . . . а я не маю звідки справити тобі біленьку суконочку, панчішки й серпаночок . . .« а Марійка налягала:

»Але ж бо я, матусю, не хочу жити без Ісуса . . .« тоді відповідала їй мати:

»Що ж пораджу тобі я, бідна? . . .«, а серце її раділо на вид тієї невинної туги своєї донечки за евхаристійним Ісусом.

Трудність була ще й в тому, що на колонії Феррієро, де жила Марійка, не було школи, ні

священика, ні церкви. Тому Марійка мусіла ходити на науку катехизму на друге село до одної побожної і старшої жінки. Сама Марійка випросила, що мама пускала її на катехизм коли лише на те позволяв час. І Марійка не жалувала труду, щоб гідно приготувитися до першого св. Причастя.

Коли зближився день першого св. Причастя, то мати повела Марійку до о. Пароха, щоб цей ще її випитав правд віри і ствердив, чи вона пригтована до св. Причастя. А о. Парох не міг надивуватися звідки вона так усе гарно знає й похвалив її пильність і труд.

Перше св. Причастя було для неї незабутнім святом. Перед прийняттям евхаристійного Ісуса до своєї невинної душі просила вона прощення в сусідів і в родини, хоч не було за що. Перше своє св. Причастя пожертвувала вона за душу свого покійного батька. Добрі люди вже постаралися, що на цей незабутній день дістала Марійка й суконку й панчішки й серпаночок.

По першому св. Причастю життя Марійки стало ще чистіше й святіше. Останій рік цього свого життя вона ще совісніше сповняє свої обовязки.

Часто приступає з матір'ю до св. сповіді і Причастя. Ходить з нею до церкви, хоч церква була далеко. Чим раз більше молиться й не опускає побожних практик, що їх навчила її мати.

Особливо ж гаряче молилася до Пресв. Діви, Цариці неба й землі. До неї прибігала з дитинним, безграничним довірям. Як ми вже згадали, в родині Горетті був гарний звичай, по щоденній праці відмовляти ввечорі спільно вервицю. Марійка любила молитися на вервиці. По свідоцтву самого її вбивника, Александра Серенеллі, Марійка дуже часто задня у вільні від роботи хвилини відмовляла вервицю й інші молитви до Небесної Цариці. Мала рівно ж гарний звичай відмовляти щодня три рази Богородице Діво, щоб Марія допомогла їй зберегти невинність і чистоту.

І Преч. Діва вислухала прохання Марійки. Дала їй ласку не лиш зберегти невинність, але навіть в її обороні проляла свою молоденьку кров.

АЛЕКСАНДР СЕРЕНЕЛЛІ.

Тимчасом Марійці йшов 12-ий рік життя. Вона виростала на потіху своїй матері, заступала її

вдома, була її правою рукою, а для цілої родини ангелом і добрим духом. Здавалося, що на неї ніхто не посягне, бо всі її любили. Але так не сталося. Вона знайшла собі ворога в тому самому домі, де мешкала з родиною. Знайшла ворога, що підняв на неї руку й вбив її, тому що Марійка не хотіла згодитися на гріх.

Вбивником Марійки став 20-літний Александр Серенеллі. Він мешкав під одним дахом із родиною Горетті. Його батько, Іван Серенеллі, був товаришем праці покійного Горетті. Обидва походили з тих самих сторін, а пізналися вперше на роботі на колонії коло Паліяно. Колиж покійний батько Марійки перенісся на колонію Феррієро, то до нього долучився й Іван Серенеллі зо сином Александром. Наспілку найняли вони тут один дім і мешкали під одним дахом. Хоч обі родини мали осібні кімнати, то все таки кухня і їдальня були спільні. Іван Серенеллі був уже довгі літа вдівцем і тому мав вигоду зі спільного мешкання з родиною Горетті.

Однак вже покійний Горетті жалував, що запізнався зі Серенеллі і зробив з ним спілку. Бо Серенеллі був чоловік прикрої вдачі, а до того

любив часом за багато випити. Про виховання свого сина Александра він зовсім нічого не дбав. Не диво, що молодець не маючи над собою материньської опіки й твердої руки батька, виростав без догляду й виріс на самолюбного, пристрасного, нагального й непогамованого юнака.

Нераз мусіла родина Марійки відчути брак виховання молодого Серенеллі. По смерті свого мужа, мати Марійки була в деякій мірі залежна від обох Серенеллів, бо була здана на їх поміч у господарстві і в праці на полі. Зате оба Серенеллі використовували вдову, як лише могли. Не диво, що нераз довелося родині Гореттів зазнати прикрощів зі сторони Серенеллів.

Молодий Александр був справді сильним і добрим робітником, але мав надто живу й непогамовану вдачу. Він був хиткого характеру, дуже податливий на злий вплив товаришів і оточення. Був також змисловий. Мав нахил читати погані книжки, що в ньому розбурхували й так гарячу кров. Любив співати погані пісеньки. У своїй хаті мав повно газет, де були всякі непристойні образи з різними злодійськими, кримінальними історіями й любовними пригодами.

Він любовався в таких лектурах і вони робили на нього відємний вплив. Він обліплював стіни своєї кімнати різними півнагими ілюстраціями. Він сам опісля признався, що читаючи кримінальні і любовні історії, і сам забажав щось подібного зробити, чи допуститися, що б собі здобути »славу«.

Не диво отже, що він не завагався зробити таку спробу на нашій Марійці, щоб її опісля згладити зі світа.

НАСТУПИ СПОКУСНИКА

Александр живучи під одним дахом із Марійкою й маючи вже зіпсоване почуття встиду, захотів намовити Марійку до нечистого гріха. Його дразнила оця ангельська невинність Марійки й він простирає свою брудну руку, щоб зірвати й потоптати цю чисту лелю.

Коли виявив вперше свої грішні наміри, то стрінувся сейчас з рішучою відмовою Марійки. Як потім він сам це визнав, Марійка дуже збентежилася, почервоніла й відмовилася з такою відвагою й рішучістю, якої Александр у 12-літній навіть не сподівався. Але спокусник зробив по 10

днях новий наступ. Тим разом загрозив він Марійці, що їй вб'є, коли вона буде опиратися, або як скаже щось про це мамі. Але й тепер Марійка без надуми відкинула спокусника. Від тепер старається вона оминати Александра. Боялася стрітутися з ним сам-на-сам, а навіть остати самою в хаті. Вона починає більше молитися, вервиці не випускає з рук і просить помочі неба до боротьби з влізливим спокусником.

Мамі Марійка нічого не сказала, не так зі страху перед Александром, як радше з дівочого встиду. До того боялася, щоб через виявлення того матері, не погіршилися між обома родинами й так напружені відносини. Також сподівалася, що Александр бачучи її невгнутість, закине свої грішні заміри.

Вона постановила боротися до останку, хоч би навіть мав її Александр вбити. До матусі говорила вона в тому часі:

»Матусю, не лишайте мене самої в хаті, я чомусь боюся...« Але мати не розуміла небезпеки, бо нічого не знала. Вона не брала поважно слів своєї донечки, а навіть скаргала її за безпідставні страхи.

Але побоювання й передчуття Марійки не були безпідставні. По непогамованій вдачі Александра вона могла всього сподіватися. Марійка була рішена на все, лиш не на гріх. Двічі вже заявила спокусникові:

»Можеш мене й вбити, але я не піду на гріх...«
І ось надійшла хвилина, в якій мусіла вона своєю рішучу постанову припечатати своїм мучеництвом, своєю невинною кровю.

ОСТАННЯ БОРОТЬБА.

Прийшла в кінці черга на останню боротьбу між спокусником і героїською дівчиною. Отпор Марійки не спамятав Александра, але навпаке, ще більше розогнив його. Двічі відкинула його й побідила Марійка. Він цього не хотів її дарувати. В того душу вступив правдивий діявол нечистоти. Він постановив довести її до гріха або з пімсти вбити її, і так пімститися на ній за дотеперішні невдачі й поразки. Він першого наступу не минув навіть місяць часу, як пристрасний і непогамований юнак почував себе змученим у боротьбі з

геройською Марійкою. Він ждав лише доброї нагоди.

І ось прийшла така нагода, що в ній приступив Александр до останнього вирішнього наступу. Це був останній акт напруженої драми, що скінчився смертю Марійки під ударами ножа Александра.

Це сталося 5-го липня 1902 р. Була саме субота й на господарстві була пильна робота. Саме тоді вимолочували горох і хотіли закінчити роботу до неділі. В молоченні брали участь обі родини: Серенеллі й Горетті, а помагали їм деякі з близьких сусідів. По полуденку в кухні вернули всі назад до роботи, а вдома остала лише Марійка, щоб помити посуду й попрятати в кухні. Скінчивши цю роботу положила вона спати наймолодшу 2-літню сестричку Тересу, а щоб вона заснула, сіла біля неї на бальконику при домашніх сходах і взялася за роботу. Латала якраз сорочку Александра, що за пару хвилин мав завдати їй смертельні рани.

У домі не було нікого крім Марійки, маленької Тереси, що вже була заснула. Інші братчики й сестрички пішли на тік приглядатися роботі. Тік, де молочено, був оддалений від дому 40

метрів. І ось цей момент використовує Александр щоб заскочити Марійку самою і змусити її до гріху.

Він поганяв волів при молоченні, але під позо-ром, що має по щось піти до кімнати, передає поводи Асунті, мамі Марійки, а сам біжить до дому. Сходами вибігає на гору, де на бальконику була Марійка зі сестричкою. Мовчки переходить попри неї через кухню йде до своєї кімнати. Тут витягає кухоний ніж, що його вже перед тим був сховав і нагострив, бере його в руки і вертає до кухні. Тут в передсінку кладе його на лаву, а отворивши двері на двір до бальконика, де була Марійка кликнув до неї:

»Марійко, ходи-но сюди!«

Марійка почувши його голос, здрігнулася, але не рухнулася з місця. Коли ж у друге закликав її Александр, тоді спитала:

»Чого хочеш від мене?«, і дальше не покидала свого місця.

Александр гукнув на неї нетерпеливо:

»Ти не питай, але ходи сюди, коли тобі кажу«.

Але Марійка йому знов відповіла:

»Доки не скажеш мені, чого хочеш від мене, то я не піду.«

Це до краю розгнівало Александра. Не питаючи довго, вибігає він зі середини й кидається на Марійку. Вона вхопилася за поруччя сходів при бальконі, але заки успіла крикнути на поміч, напасник з цілою силою шарпнув її до себе, втягнув до середини й затріснув за собою двері. Марійка почала тепер кликати на поміч, але в домі нікого не було, а на тік, де були люди, голосу Марійки не було чути. Бо хоч і до стодоли не було далеко, то гамір молочення усе приглушував. Ні мати Марійки, ні ніхто з других не чули голосу Марійки.

Тепер почалася страшна сцена. Затягнувши Марійку в передсінок кухні, кинувся на неї Александр, як дикий тигр на свою жертву, щоб її знасилувати. Марійка стала боронитися, заслонювала себе й старалася опам'ятати Александра:

Ні, ні! Це Бог наказує... Що робиш, Александре?... Як зробиш гріх, підеш до пекла!... Це гріх, це гріх!... Геть від мене, не дотикай мене... Не рухай мене... Рятунку, рятунку!... Матусю, на поміч!.. Матусю...«

Александр заткав її уста своєю сильною долонею, а навіть став її пхати в уста хусточку, щоб заглушити її крик.

Марійка останками своїх сил стала вириватися з рук напасника. Вона стала захищатися. Александр загрозив їй, що вб'є її на місці. Але це не помогло. Марійка боролася, як левиця й не дала себе обнажити. Вона опинилася під ударами Александра на землі і стала сильно взивати на поміч. В тому моменті сягнув Александр за ніж і вістря ножа блиснуло в очах героїської дівчини. Напасник погрозив в останнє:

«Якщо не хочеш . . . то тебе вб'ю.»

Але невинна жертва знала лише одну відповідь:

«Ні . . . Ніколи . . . Це гріх . . . Схаменися, що робиш? . . .»

Александр стратив тепіння. Він стратив зовсім розум. Ним заволоділа тепер п'імста, й ображена гордість. Підчас коли Марійка пручалася в його руках, як схоплена пташка, він завдає їй ножем кілька ударів. Марійка паде під тими ударами, як мертва на долівку. В її голові закрутився світ, вісім ударів прошили долішню часть її ті-

ла . . . Напасник думаючи, що вона нежива, кидає її й біжить до своєї кімнати.

Але в цей момент Марійка не зважаючи на страшні болі останніми силами підноситься з долівки й доплентавшись до дверей відхилює їх і щосили кличе:

»Рятунку!... Боже, Боже... Я вміраю... Матусю, рятуй!«

Александр почувши її голос, знову прибігає й з нелюдською злістю завдає її ще шість ударів ножем в її плечі і стан. Один з ударів дійшов аж до серця. Геройська дівчина звалилася на землю й миттю лежала в своїй крові.

В цей час пробудилася на бальконіку мала Тереса й стала голосно плакати й кричати. В одночас Іван Серенеллі, батько вбивника, був тоді біля дому й почув останні крики Марійки. Миттю вибігає він сходами на гору й через відхилені двері заглянув на долівці Марійку. Тоді гукнув він в ту сторону, де була мати Марійки й другі люди за роботою. Всі кинули роботу і побігли на гору.

Бідна мати була перша на горі, але заки зрозуміла, що властиво сталося її донечці, сама стратила притомність і зомліла. Як вернула до себе,

Марійкою вже занялися другі люди. Бідна мати припала до своєї доні й стала її питати, хто зробив її це? Як? Чому, хто її так покалічив?

Марійка, що в міжчасі прийшла була знову до себе, вистогнала серед болів:

»Александр мене забив.«

»За що ж?«

»За те, що я не хотіла сповнити з ним поганого гріха.«

Бідна мати почувши ці слова, знову немов підкошена, паде на землю.

СМЕРТЬ МУЧЕНИЦІ.

Вістка про це, що сталося в домі Гореттів, миттю облетіла не лиш Феррієре, але й цілу поблизьку околицю. За пару хвилин все подвіря товпилося від людей. Народ був до краю обурений негідним проступком молодого Серенеллі. Він сам зараз по злочині замкнувся в своїй кімнаті. Аж щойно поліції, що сюди прибула, вдалося силою видобути його з криївки й заарештувати. І коли б поліція не була його оборонила, то обурена товпа була б його розірвала на кусні.

Вбивника відведено до міста Неттуно. Всюди стрічала його юрба народу з погрозами, бо і сюди, до міста, була вже наспіла вістка про страшний злочин Александра. На одній площі було б навіть дійшло до кривавого самосуду, якщоб знову не була вмішалася до того поліція і не відвела чимскоріш убивника до тюрми.

А тимчасом Марійкою зайнялися жінки й старалися спинити уплив крови й перевязати рани. Що Марійка не вмерла одразу, хоч ніж убивника зранив її серце, — то в цьому хиба наглядний допуст Божого Провидіння. Бо з її уст довідалися потім і мати й другі люди, як дійшло до її мучеництва, і як спокушував її до гріха Александр. Пару годин потім перевезено Марійку до Неттуно, до лічниці. Лікарі рішили її оперувати, щоб врятувати її життя. Операція була довга й болюча. Однак усякі людські змаганя були даремні 14 глибоких ран мала маленька мучениця на своєму ніжному тілі. Внутреності, плечі, груди й серце були поважно нарушені. Марійка стратила багато крови. Рятунку вже ніякого не було.

Та Марійка не боялася смерти. Вона була свідомою того, що мусить вмерти. Вона забуває на

свої страшні й жахливі болі. Вона потішає свою прибиту маму:

»Матусю, не плач... Мені добре!... Що є з братчиками і сестричками?... Не впускайте сюди Александра!...«

Так отже не смерти боялася Мучениця, але радше того, що Александр міг би ще її наново спокушувати до гріха й нарушити її невинність.

І так цілу добу ще жила Марійка, цілих 24 години по героїськи переносила страшні терпіння й муки. Її палила велика спрага, але її мати не могла і не сміла подати їй ні капельки води, бо це були заборонили лікарі. Коли Марійка просила води, то героїська мати пригадувала їй Ісуса на кресті:

»Марійко, Ісус також терпів страшну спрагу...«

Ця згадка на терпіння Христа на кресті всюкоювала Марійку, вона забувала тоді на свою спрагу.

Серед страшних болів наша Мучениця за прикладом Христа на кресті простила своєму вбивникові. Христос простив розбійникові, що був разом із ним розпятий, а Марійка великодушно прощає Александрові, що завдав їй 14 смертель-

них ран. Коли священник перед останнім св. Причастям Марійки поспитав її, чи вона прощає від серця своєму вбивникові, тоді Марійка скоро і без надуми відповіла:

»Так, я також йому прощаю з любови до Ісуса« . . . і додала:

»Я хочу, щоб він також прийшов зі мною до раю«.

Марійка молилася за свого вбивника: »Прости йому, Боже, бо і я вже йому простила« . . .

З повною свідомістю приймає мала Мучениця останні св. Тайни Сповіді, Причастя й елеопомазання. З усміхом на лиці йшла вона назустріч смерті, а радше назустріч своєму небесному Обручникові. Часто підносила вона свої очі на образ Божої Матері на стіні. Молилася до неї й дякувала їй за поміч у боротьбі. Гаряче цілувала малий медальок Пречистої Діви, що їй повісили на шию. Часто повторяла вона молитовку: »О, Маріє, Непорочно Зачата Діво, молися за нас« . . .

Чим ближче зближався кінець, тим зростали фізичні болі Мучениці. Але вона переносила їх з геройською терпеливістю. Всі, що приходили відвідувати Марійку, щоб на неї ще в останнє

поглянути, не могли вдержати сліз на вид тієї героїської дівичі. Лице її вже сіяло якимось неземним сяйвом. Багато людей приносило до кімнати вміраючої Мучениці квіти і засипували ними кімнату, особливо ж ліжку Страдальниці. Дехто навіть просив її молитов перед престолом Всевишнього, перед яким мала вневдовзі стати. Всі були того переконання, що Марійка піде просто до неба.

Коротко перед смертю горячка змоглася і Марійка втратила притомність. І ще в горячці молилась вона і повторяла слова свої, сказані до Александра, коли цей пробивав її ножом: »Що робиш, Александре!.. Схаменися... Це гріх... Не торкой мене... Це гріх!..

Так навіть в непритомному стані, в горячці боронила Марійка своєї невинності, за яку віддала свою невинну кров!... Вкинці прийняв Господь жертву своєї вірної Мучениці. Рівно 24 години по своєму мучеництві віддала Марійка свою невинну душу Господеві. Було це в неділю 6. липня 1902 року. Марійка мала тоді 11 літ, 8 місяців і 20 днів.

ПОХОРОН МУЧЕНИЦІ.

Два дні по смерті Мучениці відбувся її величавий похорон. Непроглядні товпи народу брали в ньому участь. Ціла околиця збіглася, щоб відпровадити тлінні останки своєї дорогої Мучениці до гробу. Всі говорили про неї, як про Святу. Всі плакали за нею, як за рідною сестрою. Її домовина була засипана квітами й вінками.—»Це свята вмерла« . . . »Це правдива Мучениця . . .«, »Це нова свята Агнета« . . .

І дійсно: між Марійкою а святою Агнетою, Мученицею з 3-тього століття христіянства заходить наглядна подібність. І перша і друга вмерла мученичою смертю в обороні своєї невинности: і перша і друга воліла вмерти, як згрішити: — і одна й друга вмерла в молоденькому віці: св. Агнета в 13-тому, а Марійка в 12-ому році життя.

Марійку поховано на місьькому цвинтарі в Нетуно. Однак не був це похорон, але радше великий тріюмф молодої Мучениці і початок великого її почитання в народі. Святе життя Марійки, особливо ж її мученича смерть за невинність викликала в народі велике враження. Слава про

малу Мученицю скоро поширювалася. Народ став почитати її як Святу. До її гробу став народ робити процесії, а про неї і її мучеництво повстали в народі пісні.

Місто Неттуно в два роки по смерті Мучениці поставило на її честь величавий пам'ятник з мрамору. Те саме зробило і містечко Корінальдо, в якому то Марійка прийшла на світ. І так з кожним днем стало зростати в народі почитання Марійки так, що і св. Церква мусіла зайняти супроти цього своє становище.

БЕАТИФІКАЦІЯ.

Коли публичне почитання молоденької Мучениці змоглося в народі, св. Церква приступила до так званого беатифікаційного процесу в цілі проголошення Марійки блаженною.

27 літ по смерті Мучениці а саме 28. липня 1929 року викопано з цвинтаря в Неттуно тлінні останки Мучениці й перенесено до нової відпустової церкви біля Неттуно. Це перенесення тлінних останків Мучениці було величавим святом для цілої околиці.

1935 року почався властивий церковний процес, що мав ствердити правдивість мучеництва Марійки і героїчність її чеснот, зокрема ж її ангельської невинности. 1945 року церковні власті ствердили урядово і мучеництво Марійки і героїчність її чеснот. В два роки пізніше а саме 27 квітня 1947 року Святіший Отець Пій XII Папа римський проголосив цілому світові в церкві св. Петра Марійку Горетті Блаженною і тим самим підніс її на олтарі.

В цей спосіб дотеперішнє почитання Марійки дістало врочите затвердження найвищої церковної власті. Беатифікація Марійки викликала в народі велике враження, особливо ж у молоді, яка в бл. Марійці дістала новий взір чеснот, особливо ж чесноти невинности і чистоти.

Великою сензацією беатифікації бл. Марійки Горетті було те, що на ній була присутна старенька, 82-літня мати Марійки Асунта Горетті. В цей день нагородив її Господь Бог за всі ці великі терпіння, що їх ця правдиво християнська жінка перенесла з нагоди мучеництва й смерти своєї Марійки.

Дасть Бог, що незабаром бл. Марійка Горетті

стане проголошена Святою, щобто її культ і почитання буде поширене на цілу католицьку Церкву. По всяких припущеннях це станеться досить скоро, бо почитання Марійки Горетті зростає і за її посередництвом і молитвами, діються навіть чуда.

ПЕРШЕ ЧУДО МАРІЙКИ.

Поминаючи інші ласки, що їх Бог дав за посередництвом нашої Мучениці, звернемо тут увагу лиш на одну ласку, що нас найбільше цікавить.

Маємо тут на думці чудесне навернення Александра Серенеллі, вбивника блаженної. Це перше чудо, що його довершив Бог за посередництвом Марійки Горетті.

Александр Серенеллі, коли по вбивстві Марійки стояв перед слідчими суддями на допитах, не хотів взагалі нічого говорити. Він вперто мовчав і не хотів нічого ближчого сказати про причини і подробиці свого страшного злочину. Опісля признався він до всього. Він виявив і зізнав, що вбив Марійку тому, що не хотіла вволити його гріховній при-

страсті. Він вбив її, щоб пімститися на ній за її невгнуту волю.

Однак признаючися до всього цього Александр не показував по собі ані крихітки жалю за свій злочин. Замість розкаяння проявлялася радше з цілого його поведення затверділість і закамєнілість у грісі. Він навіть був гордий і чванився своїм вчинком. На суді поводився зухвало й цинічно. Також з глумом й іронією прийняв він присуд суду.

16. жовтня 1902 року засудив його суд на 30 літ тяжких примусових робіт. По закону мав він за свій злочин повиснути на шибениці, але передтією заслуженою карою врятувала його лиш та обставина, що він не був ще законно повнолітний, щєбто у час присуду не мав ще скінчених 21 років життя.

Як сказано, Александр прийняв присуд холодно й цинічно. Вертаючи зі суду посвистував він собі веселу пісоньку. Він ні трошки не жалів, що проляв кров невинної дівчини і сплямив свою совість гріхом. Він був закамєнілий у своєму злочині.

Так минуло пару літ. Аж раптом зайшла зміна

в душі вбивника. Причиною тієї зміни була поява Марійки, що її мав він у сні. Однієї ночі з'явилася йому в сні Марійка. Вона держала в своїх руках квіти. Ці квіти давала вона йому, але в його руках ці квіти перемінювалися в полум'я.

Ця поява і цей дивний сон поділяли на Александра. Це стало початком його навернення. Він увійшов у себе й пізнав свій великий злочин. Про це довідуємося з листа Александра, що його він по своєму наверненні написав до єпископа міста Сенігалла (з 10 XI. 1910 р.). Тут Александр визнає свою вину. Лист цей повний жалю й розкаяння.

Відтоді Серенеллі змінився до непізнання. Він став поважний, побожний, мовчаливий. Своєю каторгу відбув він із підданням Божої Волі. Він взяв її на себе як покуту за свій великий гріх. Тому що у вязниці поводився він взірцево, судові власті подарували йому останніх 3 роки тюрми. 1929 року вийшов він на волю.

Першим ділом, що його зробив він на волі, було те, що зі сльозами в очах перепросив маму Марійки за все лихо, що його накоїв їй і її до-

нечці. Він також був одним із головних свідків у беатифікаційному процесі Марійки.

Так отже кров Марійки не пролилася на дармо, але навернула Александра. Зі Савла став він Павлом! Кров і молитви Марійки випросили йому в Бога ласку навернення. Тепер він 65-тній старець і живе як огородник у одному капуцинському монастирі. Тут у праці й молитві даліше добровільно покутує за свій злочин з молодечих літ.

ЗАКІНЧЕННЯ.

Читаючи отсі короткі дані про життя й мученичу смерть бл. Марійки Горетті, мимоволі приходять нам на думку слова св. Письма: »Дивний Бог у ділах своїх«... Дійсно: дивний Бог у своїх ділах, у дорогах свого Провидіння, у своїх Святих ...

Ось бачили ми, як вибрав Він Марійку на свою Мученицю. Вибрав її з бідного й простого народу. У Бога є інше мірило вартости людини, як у нас людей. Він не глядить на багатство, ні на світову славу людини, але на внутрішню вар-

тість чоловіка. Господь Бог вибрав Марійку, щоб світила вона світові прикладом своїх чеснот: своєю побожністю, любов'ю, добротою, а головню ж блеском своєї героїської невинности.

У Марійці дав нам Господь Бог нову зірку, що ясно мерехтить на небозводі св. Церкви. Вона воліла радше смерть як гріх. Вибрала вістря ножа і рани і погордила грішною насолодою змислів.

Тому й потягає вона й буде потягати своїм героїським прикладом людей до Бога, особливо ж молодь. Її приклад буде заохочувати й закріплювати сотки й тисячі молоді, щоб уміла вона серед приман світа, серед усіх небезпек життєвої боротьби остати вірною Богові і Його святому запові.

МОЛИТВА ДО БЛ. МАРІЙКИ ГОРЕТТІ.

О, Блаженна Марійко! Ти скріплена Божою ласкою в 12-тому році свого ангельського життя не завагалася проляти кров і пожертвувати життя в обороні своєї дівичої чистоти. Поглянь на бідне людство, що йде дорогою погибелі! Навчи всіх, особливо-ж нашу молодь, щоб за

Твоїм прикладом була готова з любови до Ісуса пожертвувати радше все, як Його образити й сплямити душу гріхом! Вимолоюй для нас усіх тієї ненависти до гріху, щоб так його уникаючи змогли ми колись по смерти осягнути вічне життя в небі. Амінь.

Подпоруйте

свою

християнську

пресу!

Поширюйте

„БЛАГОВІСТНИК“

„ЗОРЮ“

Замовте

СОБІ КНИЖОЧКИ :

Dr. Vasilij Hopko, pom. jepiskop:
„Christos posredi nas”, 1947, 9. Kčs

O. A. Levkanič:
„Najbolšij skarb”, 1947, 8. Kčs

O. V. Арвай ЧНІзб.
»Велике чудо Фатими«, 1947, 7 Кчс.

ПИШІТЬ НА АДРЕСУ:

Izdátel'stvo

„Knihy Blahovestnika“

Prešov, Masarykovo nám. č. 3.